

Concurs de relats sobre l'Univers

2er premi categoria Majors 16 anys

Autor: Edu Beltran

Títol: A mig camí de la LLuna

Recordo la primera vegada que vam anar junts d'excursió, tu i jo. Teníem cinc anys, i anàvem a un lloc molt especial. No un parc, un museu o una botiga de joguines, no. Anàvem a mig camí de la lluna. Tu venies d'una altra escola, els teus pares s'havien separat i t'havien canviat de domicili i de col·legi. Ara venies amb nosaltres, a la classe dels Eriçons, i era la primera sortida que feies amb el nostre grup. Érem una classe molt moguda però molt inquisitiva. Al pati, ens encantava buscar fòssils de dinosaure. Ara sabem que allò que trobàvem eren *lapis vulgaris*, però la professora de tant en tant ens deia que sí, que alguna d'elles semblava que pogués ser un petit os de pterodàctil, i nosaltres al sortir de classe corríem a explicar-lo als pares, i ells ens seguien el joc, i ens feien feliços amb aquella petita mentida. Ja saps que mai he estat partidari d'enganyar els nens, ni tan sols amb el tema dels Reis d'Orient – i prou discussions que n'hem tingut al respecte, tu i jo- però si un dia un dels nostres nens surt d'escola dient que s'ha trobat un fòssil de dinosaure al pati, li diré que potser sí que té raó. Hi ha coses per les quals val la pena mentir, a vegades.

A tu no et feia por, anar a mig camí de la lluna. A mi sí, una mica, però no gosava dir-ho davant de la resta de la classe. Després vaig saber que a en Marc, en Nil i en Toni també els hi feia, de por, però, com jo, no volien dir-ho perquè no es pensaven que hi hagués algú més a la seva mateixa situació. D'allò vaig aprendre, tot i que encara era molt jove, que cal compartir les inquietuds amb els que t'envolten.

Tu deies que no passava res, per anar allà dalt. Deies també que volies ser astronauta, i que si amb cinc anys podies arribar a mig camí de la lluna, amb vint ja estaries viatjant per tot el sistema solar. Et sabies els noms dels planetes, i els distingies per la mida i el color. Recordo que un cop que vas venir a jugar a casa li vas fer un dibuix de Saturn a la meva mare, perquè el pengés a la nevera. Encara el guarda, saps?

A les nits sortia al balcó i mirava allà dalt del cel i veia la lluna, tan i tan lluny que em feia por que ens perdéssim i no poder tornar mai a casa. Tu, en canvi, deies que si els professors venien amb nosaltres no ens passaria res, i que ells mai deixarien que estiguéssim en perill. Tenies raó. Jo tampoc entenia perquè els meus pares semblaven tan tranquils deixant-nos anar tan lluny, quan cada cop que anàvem al supermercat no paraven d'agafar-me la mà i dir-me que no em pogués del seu costat, que em podria perdre perquè allò era molt gran. No entenia res, però vaig pensar simplement que els meus pares eren una mica especials i que segurament serien els únics que feien aquestes coses, que la resta de pares devien funcionar d'una altra manera.

El dia de l'excursió tots portàvem l'anorac, perquè feia fred, i el casc que havíem fet a plàstica, que ens havien dit que era molt important per respirar a la nau. El teu anorac era blanc i semblaves una astronauta de debò. El meu era verd i lila, perquè l'havia heretat de la meva germana Alba, que ja saps que anava un curs més amunt que nosaltres. Recordo que es va enfadar molt perquè ella no hi havia anat, a mig camí de la lluna, amb la seva classe. Nosaltres vam ser els primers de tota l'escola que ho vam fer.

A l'arribar a l'observatori astronòmic, ens van explicar un munt de coses i ens van ensenyar una pila de imatges. Recordo el teu somriure. Com les gaudies! En sabies tantes coses! Crec que va ser aquell dia que em vaig enamorar de tu, i ara em diràs que cap nen de cinc anys pot saber què vol dir estar enamorat. Potser. Curiosament, a casa he estat jo sempre el romàntic. Però, fos el que fos el que el meu cor va sentir, vaig saber que eres la persona de la meua vida.

Al final, com sempre, vas tenir raó. No ens vam perdre durant el viatge, i quan vam tornar a la Terra, els pares eren a la porta de l'observatori esperant-nos. Ens van dir que havíem estat molt valents, i l'Alba, empenyada, em va dir que era tot mentida i que no ens havíem mogut del lloc en cap moment. La mare li va contestar que l'important és el que nosaltres havíem viscut, i com ho havíem sentit, i que res ens podria espatllar aquella experiència. L'Alba va continuar de morros durant molts dies, fins que a la seva classe van muntar un projecte de màgia i es va entusiasmar tant que se li va passar la rebequeria per sempre més. És curiós, no ha canviat gaire, oi? Encara ara ha de ser la protagonista a les reunions familiars. No és mala noia, ja ho saps, però comprenc perfectament que no us entengueu gaire.

I van passar els cursos. De la classe dels Eriçons vam passar a la dels Llangardaixos, i després a la dels Dofins. I a cicle superior vam ser la classe del Sistema Solar. Vas ser tu la que va proposar el nom, i vas estar tan contenta quan va resultar l'escollit! Jo, secretament, també ho vaig estar, de feliç, per tu. Sabia com aquella excursió a mig camí de la lluna havia marcat les teves passes com cap altra experiència ho hagués pogut fer.

I vam acabar la primària. I vam estudiar E.S.O., al mateix institut i jo seguia boig per tu però tu no te n'adonaves. A batxillerat ens vam perdre la pista. Cadascú va triar un camí diferent. No va ser fins que vas marxar que no vaig ser conscient de com d'enamorat n'estava, i de com em costaria viure sense tu a prop. Vaig intentar oblidar-te, però vaig fracassar en l'intent.

I un dia ens vam retrobar. La nostra antiga mestra d'infantil es jubilava, i algú de la classe dels Eriçons va buscar per les xarxes socials tots els antics companys per fer-li un comiat sorpresa. No hi érem tots, és clar, però sí una bona part. Era la mestra que ens havia portat a mig camí de la lluna, i sabia que per això faries l'impossible per venir. Ens vas explicar que vas agafar un avió de matinada per arribar a temps a la festa, i que no te l'haguessis perdut per res del món. Només veure't, el cor em va fer un salt al pit. Estaves encara molt més guapa del que havies estat mai, i jo em quedava embadalit sentint-te parlar sobre les teves experiències acadèmiques i professionals en el món de l'astrofísica.

I no sé encara com, ni perquè, però a l'acabar la festa em vas portar a la terrassa i em vas ensenyar la lluna, i Júpiter i Venus, que es veien també des d'aquí, i em vas explicar coses sobre els forats negres. I jo no entenia res, però t'escoltava com si la meua vida depengués d'aquelles informacions. I, de sobte, em vas besar. Sota la llum de la lluna, la mateixa lluna a la qual havíem mig anat tants anys enrere.

I ara, uns anys després d'aquell petó, amb dos marrecs que volten pel pis i jo teletreballant per a una empresa de Barcelona, a milers de quilòmetres d'aquí, et parlo a través d'aquesta pantalla d'ordinador. Tu ja estàs instal·lada a la nau que t'ha de portar a una expedició a un dels nous planetes recentment descoberts, i jo et trobo a faltar molt, però alhora soc la persona més feliç de l'Univers perquè sé que has aconseguit aconseguir aquell somni que perseguies des de que eres una criatura de la classe dels Eriçons. I em sento molt afortunat de compartir-lo amb tu, tal com vam compartir aquella primera excursió a mig camí de la lluna. T'estimo.